

Srv. rozh. č. 13014 Sb. n. s.

Soud první stolice povolil k návrhu vydražitele usnesením ze dne 18. dubna 1936, č. j. E 258/35-34, podle § 237, odst. 3, ex. ř. na vydražených nemovitostech výmaz poznámky, že k dalšímu zcizení nemovitostí je potřebí schválení Státním pozemkovým úřadem a že je vlastník povinen, bude-li příslušným úřadem oznámeno vyvlastnění, přenechatí potřebné pozemky pro účely veřejné nebo státní za cenu vlastního nákladu (nabývací), klesne-li však obecná cena pod cenu vlastního nákladu, za cenu obecnou. Dotčené usnesení bylo doručeno Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu v P. dne 22. dubna 1936 a ta podala proti němu rekurs teprve dne 11. května 1936, tedy až po uplynutí osmidenní lhůty rekursní (§ 65 ex. ř.). Rekursní soud k rekursu státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P. změnil usnesení soudu první stolice a návrh vydražitelův zamítl.

Nejvyšší soud napadené usnesení zrušil a rekurs dotčené obvodové úřadovny proti usnesení prvního soudu odmítl.

Důvody:

V rozhodnutí č. 9963 Sb. n. s. bylo sice vysloveno, že Státnímu pozemkovému úřadu (jeho obvodové úřadovně) nelze odpíratí rekurs do povolení dražebního řízení, i kdyby byl podán až po uplynutí rekursní lhůty, ale ten názor byl opuštěn v rozhodnutí č. 13014 Sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že rekurs Státního pozemkového úřadu podaný po uplynutí rekursní lhůty jest opožděný, ježto není opory v zákoně pro názor, že by Státní pozemkový úřad v exekučním řízení byl oprávněn pro účely pozemkové reformy podávatí rekursy i po plynutí rekursní lhůty. Na tom stanovisku od té doby nejvyšší soud setrvává a neshledává ani v souzeném případě důvodu, aby se od něho odchýlil. Měl býti proto rekurs státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P. rekursním soudem jako opožděný odmítnut, což dovolací stěžovatel právem vytýká.

Čís. 16078.

Jistota složená povinným podle § 44, odst. 2, ex. ř. neručí věřiteli za útraty opozičního sporu (§ 35 ex. ř.), v němž povinný podlehl, nýbrž jen za peněžitou částku, jež se exekucí vymáhá, anebo za interesse vymáhajícího věřitele, směřuje-li exekuce k vymožení jiného nároku než peněžité pohledávky, a nemůže-li býti toto plnění po zamítnutí návrhu dlužníka na zrušení exkuce vynuceno in natura pro mezitím nastalou změnu.

(Rozh. ze dne 5. května 1937, R I 517/37.)

Exekuční soud, rozvrhuje jistotu 20.000 Kč, kterou povinný Rudolf E. složil podle § 44, odst. 2, ex. ř. v exekuční věci vymáhající věřitelky Okresní záložny hospodářské v Ž. B. z podnětu opozičního sporu vedeného jím u okresního soudu v J. s uvedenou vymáhající vě-

řitelkou, přikázal jí přes odpor dotčené Okresní záložny hospodářské věřitelům Norbertu N. a F. B. W. N. a spol. D ů v o d y: Okresní záložna hospodářská v Ž. B. přihlásila k rozvrhu část nároku vymáhaného pod E VI 2426/34, a to úrokové pohledávky 5.292 Kč 06 h, 8.354 Kč 60 h s 6¼ % úroky od 1. července 1934 do 13. ledna 1937, dále útraty sporu z rozsudku C IV 239/35 uvedeného soudu 12.457 Kč jako náhradní nároky, tvrdíc, že v této výši utrpěla škodu. Nárok povinného na vydání jistoty byl usnesením ze dne 18. dubna 1936 a ze dne 4. prosince 1936, č. j. E VI 1352/361-, 2, zabaven pro vykonatelnou pohledávku Norberta N. 10.636 Kč s přísl. a usnesením ze dne 20. října 1936, č. j. E VI 3568/36-1, pro vykonatelnou pohledávku F. B. W. N. a spol. 15.381 Kč 14 h s přísl. a přikázán jim k vybrání. Exekuce nucenou dražbou, vedená Okresní záložnou hospodářskou v Ž. B. pod č. j. E VI 2426/34, byla usnesením ze dne 29. dubna 1935, č. j. C IV 239/35-1, odložena do pravoplatného rozhodnutí sporu, bude-li složena jistota 20.000 Kč. Rozsudkem, č. j. C IV 239/35-15, ze dne 10. června 1936 byla žaloba zamítnuta a k návrhu vymáhající věřitelky Okresní záložny hospodářské v Ž. B. bylo v dražebním řízení podle usnesení ze dne 17. října 1936 pokračováno a na její návrh bylo dražební řízení po zaplacení 50.000 Kč usnesením ze dne 20. listopadu 1936 podle § 200 č. 3 ex. ř. zrušeno. Usnesením ze dne 17. října 1936 nebylo vyhověno žádosti jmenované vymáhající věřitelky o vydání jistoty 20.000 Kč k zapravení nároku přihlášeného při rozvrhovém roce. Usnesení to nabylo právní moci. Podle § 44 ex. ř. slouží jistota tomu účelu, aby po zamítnutí žaloby resp. návrhu na zrušení exekuce bylo zajištěno uspokojení vykonatelného nároku věřitelova. Věřitel může činit na jistotu nárok jen tehda, bylo-li po zamítnutí žaloby resp. návrhu na zrušení zjištěno, že nastala změna, pro kterou věřitel nemůže dosáhnouti dříve zajištěného uspokojení. To musí věřitel tvrditi, prokázati a žádati podle obdoby § 394 ex. ř. za rozhodnutí o tomto nároku. Věřitelka Okresní záložna hospodářská v Ž. B. exekuci nucenou dražbou E VI 2426/34 zrušila, netvrdila však a ani neprokázala, že nastaly podmínky pro stanovení náhradních nároků. Hlavní pohledávka 290.594 Kč 15 h jest dnes tak jako dříve zajištěna právem zástavním na nemovitostech dlužníkových ve vložkách č. 1196, 1439 pozemkové knihy kat. území J. v prvním pořadí. K rozvrhu přihlášené úrokové pohledávky 5.929 Kč 60 h a 8.354 Kč 60 h s přísl. byly splátkou 50.000 Kč zapraveny. K zajištění útrat sporu C IV 239/35 nebyla jistota zřízena. Bylo proto jistotu s přirostlými úroky přikázati, jak shora uvedeno, a odpor Okresní záložny hospodářské v Ž. B. zamítnouti. Re k u r s n í s o u d vyhověl zčásti rekursu Okresní záložny hospodářské v Ž. B. a přikázal jí na zapravení útratové pohledávky z opozičního sporu C IV 239/35 částku 12.457 Kč.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu své stolice.

D ů v o d y :

Rozhodnutí věci závisí na rozřešení otázky, zdali částka 20.000 Kč s příslušenstvím, kterou povinná strana dne 29. dubna 1935 složila jako jistotu podle § 44, odst. 2, ex. ř. ve sporu C IV 239/35, vedeném

u okresního soudu v J. s tehdejší vymáhající věřitelkou Okresní záložnou hospodářskou v Ž. B., ručí též za náklady sporu ve výši 12.457 Kč, přisouzené zvítězivší věřitelce pravoplatným rozsudkem procesního soudu ze dne 10. černa 1936, č. j. C IV 239/35-15, a zdali proto uvedené věřitelce přísluší nárok na náhradu dotčených útrat v pořadí před zástavními právy vymáhajících věřitelů Norberta N. a F. B. W. N. a spol., vzniklymi k této jistotě teprve dne 29. dubna 1936 a 22. října 1936. Na tuto otázku jest odpověděti záporně. Jistota podle § 44, odst. 2, ex. ř. není žalobní jistotou za náklady rozepře, kterou náš právní řád zná toliko za předpokladů §§ 57 až 60 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.). Jistota podle § 44, odst. 2, ex. ř. má podle nepochybného smyslu zákona zajistiti uspokojení vymáhajícího věřitele tehda, zamítne-li soud dlužníkuv návrh na zrušení exekuce, jehož se povinný domáhá. Zjistí-li se tedy po zamítnutí zrušovacího návrhu dlužníkova při pokračování v exekuci, že za trvání odkladu nastala změna, pro kterou věřitel buď vůbec anebo částečně již nemůže dosíci uspokojení před odkladem ještě zabezpečeného, má věřitel nárok na to, aby mu škoda tímto způsobem vzešla, totiž to, co mu ušlo pro tuto změnu, byla nahrazena z částky složené jako jistota. Uvedená jistota ručí tedy věřiteli za částku, jež se exekucí vymáhá, anebo za věřitelovo interesse, směřuje-li exekuce k vymožení jiného nároku než peněžité pohledávky a nemůže-li toto plnění po zamítnutí zrušovacího návrhu dlužníkova pro nastalou mezitím změnu již in natura býti vynuceno. Opírala-li tedy Okresní záložna hospodářská v Ž. B. svůj odpor proti pohledávkám vymáhajících věřitelů Norberta N. a F. B. W. N. a spol. pouze o tvrzení, že složená částka 20.000 Kč s příslušenstvím jest jistotou za útraty dlužníkem prohraného sporu C IV 239/35, nemůže tento důvod obstáti, neboť tím by tato věřitelka získala žalobní jistotu, jež jí podle zákona nepřisluší. Že se však trváním opozičního sporu C IV 239/35 změnila, vlastně zhoršila možnost dosíci z ručící nemovitosti uspokojení vymáhané pohledávky s příslušenstvím, zejména se všemi náklady požívajícími stejného pořadí s jistinou, nebylo vůbec tvrzeno. Rekursní soud posoudil proto věc nesprávně, přiznal-li Okresní záložně hospodářské v Ž. B. nárok na zaplacení útrat rozepře C IV 239/35 z řečené jistoty; prvý soud právem zamítl její odpor a nebylo ani příčiny poukázati odpor ten na pořad práva, poněvadž rozhodnutí o něm nezáviselo na tom, aby byly vyšetřeny a zjištěny sporné skutečnosti (§ 231 ex. ř.), jak v rekursu bylo namítáno. Bylo proto usneseno, jak shora uvedeno (§§ 233, 234, odst. 2, § 286 ex. ř.).

Čís. 16079.

Majitel protokolované firmy kupce jednotlivce jest oprávněn uplatňovati práva příslušící jeho firmě jak jménem firmy, tak svým vlastním občanským jménem.

Obchodní zmocněnec pivovaru (čl. 47 obch. zák.) není oprávněn k vzdání se knihovního zajištění pohledávky pivovaru a k postoupení přednosti knihovního pořadí.